

Getszemáni kert

Édesanyám születésének évfordulójára

Szokásos futásomat végezve a fájdalmas rózsafüzér végén, mikor Krisztus meghal a kereszten, még mindig rengeteg gondolat járt a fejemben a jelen és közeljövő megoldandóiról. Elszégyelltem magamat, hogy nem tudok elszakadni ezektől még most sem. Ezért még ráhúзва elidőztem képzeletemben a kereszten haldokló Jézussal.

Isten elé vinni gondjainkat, feladatainkat, mindig rengeteg jó tanáccsal szolgál. De amikor ezeket félreteszem és reá figyelek, akkor a sok jó dolgon túl meg tudja osztani velem a fontosakat!

Ugyanis ekkor jutottak eszembe a tanítványok a getszemáni kertben. Jézus kérte őket, virrasszanak vele, mert most fontos időszak lesz. De ők, nem is sejtve mik következnek be órákon belül, elszunnyadtak. Mi lett volna, ha legalább egyikük éppen álmatlanságtól szenved és Jézussal marad? Vajon minek lehetett volna részese? Mit tudhatott volna meg akkor Jézustól?

Emberek vagyunk, ritkán, nagy gyakorlattal is csak esetleg ismerjük fel a jelenben azt, mi fontos és pótolhatatlan. Agyunk tele van minden olyan dologgal, ami ezt lehetetlenné teszi vagy éppen akkora a lelki békénk, hogy semmi nem tudja megzavarni és belealszunk.

Eszembe jut édesanyám halálának körülményei. Nem volt betegeskedő, ezért mikor kórházba került, az sem jelentette számomra azt, hogy különösebb baj lenne. Ha valaki évtizedekig nem hal meg, hajlamosak vagyunk azt gondolni, miért pont most halna meg? Bármilyen ostoba is ez a feltételezés, de valahol ilyeneket tud produkálni a szellem.

Szinte naponta jártunk be hozzá, készültünk a rehabilitációra, a jövőre, semmi rosszra nem gondoltunk. Ez látszott a normális kerékvágásnak, hogy valaki beteg lesz, majd meggyógyul. Egyik alkalommal riadtan fogadtak, hogy nem találták a telefonszámomat, pedig hirtelen válságosra fordult az állapota. Az intenzíven találtam, nem volt tudatánál, a műszerek pedig elég csúnya képet mutattak. Megfogtam a kezét, szemhéja talán megrezdült, de nem reagált. Nem nagyon tudtam megítélni mi van. Munkából mentem be hozzá, a munkahelyemen több emberrel egy nagyobb feladat előtt voltunk. Hirtelen ez volt a legnagyobb gondom, mi is lesz ott nélkülem? Nem egy agyműtétről volt szó, nyilván zajlott volna a dolog veszteség nélkül. Azért lementem az utcai telefonfülkébe telefonálni, hogy nem tudok visszamenni. Mire visszatértem az intenzív osztályra, édesanyámat már nem találtam a helyén. Mihelyst otthagytam egy percre, elment. Még elbúcsúztam tőle, teljesen hitetlenkedve, hogy mi is történhetett. Talán csak az egyetlen érintésemet várta meg távozásával.

Utána persze sokat töpreng az ember. Nem csak, hogy mit tehettem volna még érte, de nem vettem komolyan, nem figyeltem rá. Mennyi mindent magával vitt. Ritkán beszélt életéről, a régmúltról, pedig roppant érdekes dolgok voltak ott. Mindig kérleltem, írja ezeket le. Persze, ezt nem tette, de én sem ültem oda mellé egy jegyzetömbbel, pedig sejtettem, majd fontos lesz, de annyira nem, hogy bokros teendőimet áldozzam értük.

Így vagyunk gyakran ezzel mindenben. Amíg valami kéznél van, sőt tukmálja magát ránk, addig terhes, nem ez a legfontosabb. Még ha sejtjük is, hogy kellhet majd az, amit kínál, de rakja el későbbre, most nem alkalmas az időpont. Ez olyan alapvetően emberi, amikor az ember maga

igyekszik megítélni, hogy mikor mi a fontos. Még a fizikai, életbevágó dolgainkban is képtelenek vagyunk erre. Bambán állunk egy autóversenyen és nézzük, ahogy lesodródik felénk egy kocsi a pályáról, de csak nézünk, mint a moziban, fel sem merül, hogy nekünk bármi dolgunk lenne. Micsoda adomány vagy gyakorlat az, ha az ember felismeri a pillanat súlyát, de mégse sodorják folytonosan a pillanatok, mint a kuponvadászokat. Alighanem ez ott dől, el, hogy nekünk, a mi stratégiánkban, mi az, ami igazán fontos és, hogy az adott pillanat mit tartogat azzal kapcsolatban. Akinek minden fontos, hát annak minden pillanat döntő, de szét is forgácsolódik teljesen már a vágyaiban, nem hogy az időfolyamban.

Mégis, Jézus esetében, nem maradtak örökre a tanítványok magukra önmarcangolásukkal, hogy mit szalasztottak el, amire persze igazán csak később jöttek rá, mikor az események bekövetkeztek, de leginkább, mikor már nem a bukást látták a történetekben, hanem mesterük megdicsőülését.

Sok emberi hiba, esendőség mellett ezt is el kell tudni fogadnunk, magunktól és másoktól is, hiszen ez többnyire a természetünk. Úgy gondolom, számos ilyen után tud figyelni az ember a jelen pillanatra és felismerni az igazán fontos dolgokat érintő rezdüléseket. Ennek kulcsa azonban, hogy az igazán fontos dolgok ne legyenek a polcra vagy a fiókba félretéve, hanem mindig szem előtt legyenek és készek legyünk használni és védeni őket. Ha így teszünk, éberen találunk az események és felkészülten, még akár szeretteink vagy éppen magunk távozása esetén is.

Templomlépcső, 2022. november